

GEATPO «DE LIJSTERBES»
Lijsterbes-senbomianka 6 - 1950 Krasnodar
Krasnodarskaya obl., st. 207534 N. tel. 82-39544 P. 40-28-15-57-40-77-193 X. 40-78-06-62
van error REPLY TOY (ruel Polchani 115 - 10-60 Brucelles) - Tpl. 230-80-35

ΕΜΗΝΙΚΟ ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙ

Η ΦΕΓΓΑΡΟΛΟΥΛΟΥΔΗ

TAYOZ NYKAE

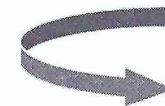
сиреневый цветочный запах	кошачья	запах	деодорант	
сирень	EABHIANAPAZOY	COSHEHA	IMPHIATIE NYKAE	OEOAIPOT KAZANTE
эфирное	AJAH AMPEPEAJH	жирная	KATEPINA KATZEMEKHN.	
масло				

[illegible]

Δυο λόγια για την παράσταση

Αυτό είναι το δέκατο έργο της ομάδας μας όπου συμμετέχουν παιδιά και απευθύνεται ταυτόχρονα σε μικρούς και μεγάλους. Προσπαθούμε πάντα αυτού του είδους τα έργα να ικανοποιούν θεματικά, αισθητικά και εικαστικά όχι μόνο τους θεατές αλλά και όλους όσοι συμμετέχουν. Φροντίσαμε το ρεπερτόριό μας να καλύπτει την ελληνική δημιουργία είτε με προσαρμογές γνωστών ελληνικών έργων όπως «Το Όνειρο του Δωδεκάμερου» ή «Η Τύχη της Μαρούλας» είτε με θεατρικές παρουσιάσεις γνωστών κλασικών έργων όπως ο «Ματίας ο Α΄» της Άλκης Ζέη ή η «Αντζελίνα η Σταχτοπούτα» της Κάρμεν Ρουγγέρη. Ακόμη ασχοληθήκαμε με την παρουσίαση θεατρικών παραμυθιών όπως «Ο Σιμιγδαλένιος» του Αλέξανδρου Αδαμόπουλου και «Η Αρπαγή της Πριγκίπισσας Αιώρας» του Πασχάλη Τσαρούχα.

Από τα παραμύθια αντλήσαμε και το υλικό για το δέκατο έργο μας. Και μάλιστα από ένα χώρο ονειρεμένο, αυτόν της Ανατολής. Της Ανατολής όπως τη ζωγράφισαν οι "Χίλιες και Μια Νύχτες" ή "Τα Παραμύθια της Χαλιμάς". Το υλικό αυτό ταίριαζε πολύ με την άποψη που έχουμε για το θέατρο όπου συμμετέχουν παιδιά τόσο ως συντελεστές όσο και ως θεατές: παραμυθένια πλοκή, έργο ζωντανό και δυναμικό όπου το καλό πάντα ξεπερνά τα εμπόδια του κακού και όπου ο έρωτας και η αγάπη κυριαρχούν.

Οι Χίλιες και Μια Νύχτες αποτέλεσαν έτσι το ιδανικό υπόστρωμα. Σε πολλούς, τουλάχιστον στις δικές μας δυτικές κοινωνίες, έχει δημιουργηθεί η εντύπωση ότι πρόκειται για ένα παραμύθι για παιδιά. Άλλοι πάλι έχουν την αίσθηση ότι πρόκειται για μια ερωτική ανθολογία λαϊκής κατανάλωσης αποτέλεσμα αυθαίρετης ερμηνείας κάποιων ερωτικών ιστοριών που περιέχονται σ' αυτές. Η πραγματικότητα σύμφωνα με πολλούς ειδικούς είναι ότι «πρόκειται για κάτι περισσότερο από ένα απλό παραμύθι για παιδιά ή μια συλλογή από φτηνές ερωτικές αφηγήσεις»¹. Η ιστορία της Φεγγαρολούλουδης (ή Αμαρελγουνάρντ στα αραβικά) που διαλέξαμε να παρουσιάσουμε νομίζουμε ότι συμφωνεί με αυτή την τελευταία άποψη και τονίζει ορισμένα χαρακτηριστικά της σκέψης στην Ανατολή όπως η προάσπιση της δικαιοσύνης, η δύναμη του έρωτα και η ομορφιά των μαθηματικών.

Ελπίζουμε τα στοιχεία αυτά, διάχυτα στη "Φεγγαρολούλουδη" να σας διασκεδάσουν αλλά και να σας δώσουν μια μικρή εικόνα των έντονων χρωμάτων της Ανατολής που φαίνεται σήμερα να βρίσκεται σε τόσο μεγάλη αντίθεση με τη Δύση.

Καλή σας διασκέδαση

Η ομάδα

(1)<http://www.esoterica.gr/articles/contributions/eastern/1001nhts/1001nhts.htm/> Χριστίνα Παπλά, «Χίλιες και Μια Νύχτες»

Χίλιες και Μια Νύχτες ή Τα Παραμύθια της Χαλιμάς

Οι "Χίλιες και Μια Νύχτες" ή "Τα Παραμύθια της Χαλιμάς" όπως είναι περισσότερο γνωστά στην Ελλάδα είναι ένα σημαντικό έργο της ανατολίτικης λαϊκής λογοτεχνίας το οποίο μεταφράστηκε και διασκευάστηκε στις περισσότερες γλώσσες. Πιστεύεται ότι αυτή η συλλογή παραμυθιών άρχισε να παίρνει τη μορφή της ήδη από τον 8^ο αιώνα και ότι η προέλευσή της ήταν η περσική λογοτεχνία όπως δείχνουν και τα ονόματα των ηρώων: Σαχριγιάρ, Σαχραζάντ, Σαχζαμάν (Σαχ στα περσικά είναι ο βασιλιάς). Η πρώτη αναφορά στα παραμύθια της Σαχραζάντ βρέθηκε σε ένα παλιό αραβικό βιβλίο του 987 στο οποίο αναφέρεται κάποιο περσικό κείμενο με τίτλο «Χίλια Παραμύθια» και το οποίο αφηγείται την ιστορία της Σαχραζάντ. Όμως υπάρχουν ενδείξεις ότι η βάση για πολλές από τις ιστορίες που περιλαμβάνονται στα «Χίλια Παραμύθια» είναι η ινδική μυθολογία και ότι ο δανεισμός από την περσική λογοτεχνία έγινε πολύ παλαιότερα τον 3^ο αιώνα.

Βασικός πυρήνας αυτών των παραμυθιών είναι ο μύθος του Χαλίφη Σαχριγιάρ που, απατημένος από την πρώτη του σύζυγο, αποφάσισε να παντρεύεται κάθε μέρα και άλλη γυναίκα και μετά την πρώτη νύχτα να τη σκοτώνει. Η Σαχραζάντ, κόρη του βεζίρη του Χαλίφη, ζητά από τον πατέρα της να είναι και αυτή μια από τις γυναίκες, έχοντας όμως καταστρώσει ένα σχέδιο βασισμένο στην ικανότητά της να λέει εξαιρετικά παραμύθια, για να σταματήσει τη σφαγή τόσων αθώων κοριτσιών. Πράγματι, μετά την τελετή του γάμου η αδελφή της συνεννοημένη μαζί της την προτρέπει να της πει μια ιστορία. Ήταν όμως τόσο ενδιαφέρουσα και επειδή δεν είχε τελειώσει το πρωί ο Χαλίφης, που άκουγε και αυτός την ιστορία, της έδωσε χάρη για μια μέρα, ώστε να μάθει τη συνέχεια. Έτσι η Σαχραζάντ συνέχισε την αφήγηση των παραμυθιών της που κάθε φορά διακοπτόταν το ξημέρωμα για να συνεχιστεί το επόμενο βράδυ, αναβάλλοντας έτσι το θάνατό της για ένα 24ωρο κάθε φορά. Αυτό συνεχίστηκε για πολύ καιρό ώσπου ο Σαχριγιάρ την αγάπησε, της χάρισε τη ζωή και την έκανε βασίλισσά του.

Όσο περνούσαν τα χρόνια στις αρχικές ιστορίες της προστέθηκαν κι άλλες από λαϊκές παραδόσεις και μύθους της Ανατολής, ενώ η ιστορία της Σαχραζάντ πέρασε σε δεύτερο πλάνο αφού δεν ήταν παρά μόνο το πρόσχημα για την αφήγηση. Οι Άραβες έμποροι στον κόσμο πια του Ισλάμ μετέφεραν τα παραμύθια από στόμα σε στόμα κατά τη διάρκεια των ανιαρών ταξιδιών τους και οι λαϊκοί παραμυθάδες του Ιράκ και της Συρίας τόνισαν περισσότερο το αραβικό στοιχείο και το στοιχείο του Ισλάμ.

Έτσι πολλά ονόματα ηρώων αντικαταστάθηκαν με αραβικά ονόματα, οι πόλεις όπου διαδραματίζονται οι ιστορίες αντικαταστάθηκαν από τις γνωστές πόλεις της Ανατολής της εποχής Βαγδάτη, Δαμασκός κ.λπ. και ενσωματώθηκαν αναφορές σε γνωστά πρόσωπα του τότε αραβικού κόσμου ενώ προστέθηκαν και ιστορίες που αφηγούνται στιγμιότυπα και συγκρούσεις μεταξύ Μουσουλμάνων (Αράβων ή Σελτζούκων) και Βυζαντινών ή Φράγκων.

Έτσι οι «Χίλιες και Μια Νύχτες» δεν είναι πια ένα συμπαγές κείμενο αμιγές δημιουργήμα της αραβικής σκέψης, αλλά ένα πολύχρωμο σύνολο από μύθους, θρύλους και ιστορίες της ινδικής, περσικής, αραβικής αλλά και της βυζαντινής και κατ'επέκταση της ελληνικής παράδοσης. Είναι ενδιαφέρον να αναφερθούν ταυτοπροσωπίες σε σχέση με την ελληνική μυθολογία και παραδόσεις όπως του Κύκλωπα, της Κίρκης, των Λωτοφάγων, του Περσέα, του Αρίωνα αλλά και του Διγενή Ακρίτα. Στη συνέχεια Άραβες αφηγητές αποτυπώνουν τις Χίλιες και Μια Νύχτες στο χαρτί και μάλιστα τον ένατο και δέκατο αιώνα προστίθενται και ιστορίες που γίνονται στη Βαγδάτη την εποχή του Χαλιφάτου των Αββασιδών του Χαρούν-αλ-Ρασίντ ενώ μετά τη σκυτάλη παίρνουν Αιγύπτιοι παραμυθάδες και ιστορίες από το Κάιρο των Φατιμιδών τον ενδέκατο αιώνα. Σ'αυτή την περίοδο, αποκτά και τον τίτλο «Χίλιες και Μια Νύχτες», όπως εντοπίστηκε για πρώτη φορά στα αρχεία ενός εβραίου βιβλιοπώλη στο Κάιρο.

Στην Ευρώπη παρουσιάστηκαν από τον Αντουάν Γκαλλάν (1646-1715), ο οποίος ήταν ακόλουθος του Γάλλου πρέσβη στην Οθωμανική αυτοκρατορία. Η μετάφρασή του βασίστηκε σε ένα χειρόγραφο του 14^{ου}-15^{ου} αιώνα που ο ίδιος έχει ανακαλύψει, ενώ πιστεύεται ότι και ο ίδιος πρόσθεσε τις ιστορίες του Αλαντίν και του Αλή Μπαμπά αλλά και του Σίντμπαντ, κεντρικού ήρωα περσικού παραμυθιού που μάλλον δεν ανήκε μέχρι τότε στις «Χίλιες και Μια Νύχτες». Γρήγορα η πρώτη ευρωπαϊκή μετάφραση του Γκαλλάν έγινε επιτυχία και έτσι τα παραμύθια μεταφράστηκαν σε πάρα πολλές ευρωπαϊκές γλώσσες. Στην Ελλάδα, παρά τους δεσμούς που υπήρχαν με την Ανατολή το αραβικό έργο κυκλοφόρησε από τον εκδοτικό οίκο «Φοίνιξ» της Βενετίας μετά την επιτυχία της μετάφρασης του Γκαλλάν μάλλον μετά το 1790, χωρίς να είναι ακριβώς γνωστή η ημερομηνία και το όνομα του μεταφραστή.

Ενώ πιστεύεται ότι για την ελληνική μετάφραση χρησιμοποιήθηκε κάποια ευρωπαϊκή έκδοση βασισμένη στη μετάφραση του Γκαλλάν, φαίνεται ότι την ίδια εποχή στην Αίγυπτο και τη Συρία κυκλοφορούσε μια φτηνή και ως εκ τούτου δημοφιλής έκδοση του βιβλίου που περιείχε μόνο το παραμύθι/πλαίσιο και μερικές νύχτες όπου όλα τα περσικά ονόματα είχαν αντικατασταθεί με αραβικά. Έτσι το όνομα Σαχραζάντ αντικαταστάθηκε από το αραβικό «Χαλίμα μπιντ σάντ αλ Αχιάλι», δηλαδή «Χαλίμα (που σημαίνει η απαλή, αυτή που απαλύνει) κόρη του σεβαστού Αχιάλι». Έτσι ο Έλληνας εκδότης της Βενετίας έχοντας υπόψη του αυτή την έκδοση έκρινε ότι το Χαλιμά ταιριάζει καλύτερα από το Σαχραζάντ που χρησιμοποιεί ο Γκαλλάν και έδωσε στην ηρωίδα το όνομα Χαλιμά με το οποίο είναι γνωστή και σήμερα.

Εκτός όμως από τη Σαχραζάντ και άλλα ονόματα διαφοροποιήθηκαν αυθαίρετα τόσο από τον Γκαλλάν όσο και από τον άγνωστο Έλληνα μεταφραστή της Βενετίας. Η πιο χαρακτηριστική και παράδοξη περίπτωση είναι αυτή του Σεβάχ του Θαλασσινού. Στα αραβικά κείμενα ο πασίγνωστος αυτός ήρωας ονομάζεται Σίντμπαντ ο Θαλασσινός ενώ στα Ελληνικά έγινε Σεβάχ ο Θαλασσινός δηλαδή Θαλασσινός ο Θαλασσινός, αφού στα αραβικά Σεβάχ σημαίνει Θαλασσινός. Πάντως πολλοί υποστηρίζουν ότι η μεγαλύτερη απόλαυση παραμένει η προφορική αφήγηση των παραμυθιών της Σαχραζάντ/Χαλιμάς ιδιαίτερα από κάποιον χαρισματικό αφηγητή. Αυτή άλλωστε ήταν και θα παραμείνει η κατ'εξοχήν γοητεία του παραμυθιού «Χίλιες και Μια Νύχτες».

Πηγή:

<http://www.esoterica.gr/articles/contributions/eastern/1001nhts/1001nhts.htm/> Χριστίνα Παππά, «Χίλιες και Μια Νύχτες»/

Χαλίλ Γκιμπράν

Στο έργο ακούγονται στίχοι για την αγάπη από το έργο "ο Προφήτης" του ποιητή και φιλόσοφου Χαλίλ Γκιμπράν

Ο Χαλίλ Γκιμπράν (1883-1931), γνωστός σαν αθάνατος προφήτης του Λιβάνου και σοφός της εποχής του, γεννήθηκε στη διάσημη πόλη Μπεχάρη. Γονείς του ήταν ο Χαλίλ Γκιμπράν και η Καμίλλα. Σπούδασε στη Μπεχάρη, το Λίβανο, τη Βηρυτό και τη Βοστώνη. Τέλειωσε τη "Σχολή Σοφίας" και έπειτα ταξίδεψε σ' ολόκληρη τη Συρία και το Λίβανο για να επισκεφτεί τους ιστορικούς χώρους και τα ερείπια του αρχαίου πολιτισμού. Έπειτα σπούδασε τρία χρόνια στη σχολή Καλών Τεχνών στο Παρίσι και τελειώνοντας γύρισε να ζήσει στη Νέα Υόρκη. Ο τόνος της θλίψης που εμφανίζεται τόσο συχνά στα ποιήματα, τα διηγήματα και τα γράμματα του Χαλίλ Γκιμπράν, μπορεί να αποδοθεί στις ατυχίες που γνώρισε στα νιάτα του, όπως και το θάνατο των αδερφών του και της μητέρας του, που λάτρευε.

Ο Γκιμπράν ήταν επαναστάτης και αγωνιστής, αφού πολέμουσε διαρκώς για τα ανθρώπινα δικαιώματα. Ήταν μεγάλος φιλόσοφος και έχει θίξει μέσα στα βιβλία του ένα μεγάλο φάσμα θεμάτων. Το κράμα δυτικής και ανατολικής σοφίας που υιοθέτησε ο Γκιμπράν στα γραπτά του, όπως επίσης και ο πλούσιος πνευματικός και αισθηματικός κόσμος που διέθετε, έγιναν η αιτία να γίνει αγαπητός σε πολλούς αναγνώστες σε όλο τον κόσμο, αφού τα βιβλία του έχουν μεταφραστεί σε πολλές γλώσσες.

Γνωστά βιβλία του είναι: Αυτοπροσωπογραφία, Άμμος και Αφρός, Τα σπασμένα φτερά, Σκέψεις και διαλογισμοί, Ο Προφήτης - Ο κήπος του Προφήτη, Ανυπόταχτες Ψυχές κ.α.

"Όταν η αγάπη σε καλέσει, ακολούθησέ την, αν και τα μονοπάτια της είναι δύσβατα κι απότομα.

Κι όταν οι φτερούγες της σε τυλίζουν, παραδόσου σ' αυτή, αν και το ξίφος που κρύβουν μέσα τους μπορεί να σε πληγώσει.

Κι όταν σου μιλήσει, πίστεψε την, αν και η φωνή της μπορεί να σαρώσει τα όνειρά σου όπως ο βοριάς σαρώνει το περιβόλι.

Η αγάπη δε δίνει τίποτα παρά μόνο τον εαυτό της και δεν παίρνει από πουθενά παρά μόνο από τον εαυτό της.

Η αγάπη δεν θέλει να κατέχει και δεν θέλει να κατέχεται, γιατί στην αγάπη η αγάπη είναι αρκετή."

ΟΙ ΑΡΑΒΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΑ

Στο έργο γίνεται και μια μικρή έμμεση αναφορά στην αγάπη των Αράβων για τα μαθηματικά: Ο Αμπού Καρίμ ζητά από τον Ινδό πρίγκιπα να βρει τρόπο ώστε 10 άνθρωποι να τοποθετηθούν σε πέντε γραμμές με τέτοιο τρόπο ώστε να υπάρχουν τέσσερις σε κάθε γραμμή, ενώ οι δύο σοφοί στην προσπάθειά τους να μοιράσουν με δίκαιο τρόπο τα φλουριά που τους δίνει ο Φιρούζ χρησιμοποιούν τα μαθηματικά.

Πράγματι, μια σημαντική πτυχή του κόσμου της Ανατολής και ειδικότερα των Αράβων του Ισλάμ, μετά τον όγδοο αιώνα και έως την Ευρωπαϊκή Αναγέννηση μέχρι τα μέσα περίπου του 15^{ου} αιώνα, είναι η ανάπτυξη των επιστημών και των μαθηματικών. Αρχικά θεωρείται ότι υπήρξε μια επίδραση από την Ινδία αλλά αναπτύχθηκε τελικά μία καθαρά Αραβοϊσλαμική Σχολή, με την επίδραση πολλών μεταφράσεων ελληνικών μαθηματικών κειμένων γνωστών Ελλήνων μαθηματικών, όπως του Ευκλείδη, του Αρχιμήδη, του Πτολεμαίου, του Απολλωνίου και άλλων. Η αρχή της περιόδου αυτής τοποθετείται από ειδικούς ιστορικούς στην ηγεμονία του πέμπτου Χαλίφη της δυναστείας των Αββασιδών, του Χαρούν αλ-Ρασίντ που ενθάρρυνε την μετάφραση των ελληνικών κειμένων στα αραβικά. Ο γιος του, αλ -Μαμούν, συνέχισε με μεγαλύτερο ζήλο το έργο του και ίδρυσε στην Βαγδάτη τον Οίκο της Σοφίας, που έγινε ξακουστό κέντρο μετάφρασης ελληνικών φιλοσοφικών και επιστημονικών κειμένων και μαθηματικής έρευνας. Θα πρέπει να τονιστεί ότι τις μεταφράσεις έκαναν επιστήμονες και μαθηματικοί για τις ανάγκες της έρευνας και της επιστήμης και όχι γλωσσολόγοι προς χάριν μιας απλής μετάφρασης.

Ώς η σημαντικότερη πρόοδος επιτελέστηκε με τις εργασίες του μαθηματικού αλ-Κουαριζμί, που εργάστηκε ως μαθηματικός μεταφραστής στον Οίκο της Σοφίας που μάλιστα αφιέρωσε δύο από τις μελέτες του, μια για τα μαθηματικά και μια για την αστρονομία στον Χαλίφη αλ-Μαμούν. Αυτή των μαθηματικών είχε τίτλο «Μελέτη της συνένωσης και της αντίθεσης» και από την αραβική λέξη για την συνένωση "al-jabr" που μεταφέρθηκε στα Λατινικά ως algebra-καθιερώθηκε η άλγεβρα. Μάλιστα από παράφραση του ονόματος του αλ-Κουαριζμί σε Αλκοριζμί /Αλγοριθμί στην λατινική εισήχθη και ο όρος «Αλγόριθμος» που σημαίνει μια τυπική διαδικασία υπολογισμού με συγκεκριμένο τρόπο. Στον αλ-Κουαριζμί αποδίδεται και η εισαγωγή και χρήση του μηδέν ως ψηφίου μετά από μελέτες αρχαιότερων Ινδικών συγγραμμάτων και πραγματειών.

Ως μεγάλη συμβολή των Αράβων θεωρείται και η εισαγωγή του συστήματος της γραφής των αριθμών που όλοι γνωρίζουμε σήμερα ως «αραβικούς». Η καταγωγή του συστήματος είναι από την Ινδία όμως οι Άραβες είναι εκείνοι που το χρησιμοποίησαν ευρέως και το διέδωσαν στην Δύση όπου και εξελίχθηκε στην σημερινή του μορφή.

Η Φεγγαρολούλουδη

Σκηνοθεσία/Προσαρμογή: Τάσος Νυχάς

Σκηνικά: Ελένη Ανδρεάδου

Κοστούμια: Οίκος COSTHEA

Μουσική: Μανώλης Νυχάς

Στίχοι τραγουδιών: Μαρία Πατακιά

Χορογραφίες: Αναίς Νικολιάν

Αφίσα: Θεόδωρος Κασάπης

Φωτισμοί/Τεχνικός φωτισμού: Johan Beckers

Τεχνικοί ήχου: Φραγκίσκος Νικολιάν/Τριαντάφυλλος Σακαλίδης

Μακιγιάζ: Βάσω Μαυροειδή/ Αγαβνή Μπαγδικιάν

Αφηγείται η **Λίλη Λαμπρέλλη** / Χορεύει η **Κατερίνα Χατζημιχαήλ**

Παίζουν με τη σειρά που εμφανίζονται:

Πωλητές: Λεωνίδας Αλεξάκης
Χρήστος Ιέρνα
Δάφνη Ιωακειμίδου
Αλίκη Χριστοφόρου
Πελάτες: Φωτεινή Μηλιώνη
Αρετή Πανοπούλου
Βασίλης Αλεξάκης
Τεράλης: Γιώργος Ανδρονίδης
Χαλίφης: Τάκης Πλέσσας
Χαλίφισσα: Λίτα Καλογεροπούλου
Στρατιώτες: Βασίλης Μαθιουδάκης
Αντώνης Καστρισιανάκης
Ακόλουθοι: Τάκης Δασκαλέρος
Γιώργος Αλεξάκης
Αχμέτ (έμπορος): Γιώργος Στρογγύλης
Νατζίμπ (έμπορος): Κώστας Πριλίδης
Ινδός: Γιάννης Κορκόβελος
Φιρούζ: Νίκος Χατζούδης
Φεγγαρολούλουδη: Αναίς Νικολιάν
Φαράχ (φίλη της): Όλγα Πλέσσα
Μερχάν (φίλη της): Μαρκέλλα Δασκαλέρου
Φαρουχνάζ (φίλη της): Ίρις Ιωακειμίδου
Εμινέ (φίλη της): Αλίκη Κορκόβελος

Αμπού Καρίμ: Οδυσσέας Πανόπουλος
Κασίμ (ακόλουθός του): Χρήστος Ιέρνα
Σελήμ (ακόλουθός του): Λεωνίδας Αλεξάκης
Αζίζ (ακόλουθός του): Αντώνης Μπαλαμπάνης
Φατίμα (πριγκίπισσα): Δάφνη Ιωακειμίδου
Τελασίμ (πριγκίπισσα): Αλίκη Χριστοφόρου
Αϊντάν (πριγκίπισσα): Μάρα Στρογγύλη
Γιασμίν (πριγκίπισσα): Ειρήνη Αραμπατζή
Τζαμάλ (σοφός): Κίμων Σπανούδης
Χαρίμ (σοφός): Στέφανος Καστρινός
Αϊσέ (σκλάβα): Αλεξάνδρα Χριστοδούλου
Λεϊλά (σκλάβα): Βανέσσα Φαρσαδάκη
Νούρνταν (σκλάβα): Χριστίνα Στάντζου
Υπηρέτρια: Μαρία Πατακιά
Γιατρός Α: Τάκης Δασκαλέρος
Γιατρός Β: Βασίλης Μαθιουδάκης
Γιατρός Γ: Αντώνης Καστρισιανάκης
Χασάν: Απόστολος Ιωακειμίδης
Σαμπάχ (γυναίκα του): Άννα Παναγοπούλου
Αμινά (κόρη τους): Όλγα Κασάπη
Αστίρ (κόρη τους): Ελεάνα Μπαλαμπάνη
Νταχίζ (κόρη τους): Εύα Μπαξεβανίδη
Σουλτάνος: Γιώργος Αλεξάκης

Η Κατερίνα χορεύει με μουσική από τα CD Desert Blues, Turgut και The Book of Secrets (Loreena McKennit).

Το έργο αποτελείται από δύο μέρη. Μετά το πρώτο μέρος γίνεται διάλειμμα 10 λεπτών.

Ευχαριστούμε τη Λουτσάνα Μαθιουδάκη για τη βοήθεια στην κατασκευή των σκηνικών.

«Χίλιες και μια νύχτες» και καλλιτεχνική δημιουργία

Αυτή η ανώνυμη συλλογή ιστοριών η γνωστή σαν «Χίλιες και μια νύχτες», στο πέρασμα των αιώνων έζησε σαν κάτι διαφορετικό σε διαφορετικούς ανθρώπους. Ο Ρόμπερτ Λούις Στίβενσον το περιέγραψε ως το βιβλίο που «αιχμαλωτίζει τον νέο και μαγεύει τον γέρο». Όπως όλα τα μεγάλα λογοτεχνικά έργα, το νόημά του αλλάζει μαζί με τις αλλαγές στην ευαισθησία κάθε εποχής. Σε αυτές τις «Αραβικές νύχτες», όπως είναι γνωστή η συλλογή στον αγγλόφωνο κόσμο, ο έφηβος βρίσκει τον εαυτό του αλλά παραδόξως και ο ώριμος, ο τόσο απασχολημένος στον αγώνα της ζωής. Τι βρίσκει; Τον έρωτα, την πίστη, την παροδική φύση του κόσμου, τη θνητότητα, πράγματα που ή δεν είχε αισθανθεί όταν ήταν νέος (οι νέοι νιώθουν αιώνιοι) ή τα είχε αισθανθεί διαφορετικά.

Οι επιρροές της συλλογής αυτής υπήρξαν τεράστιες. Αυτοί οι 10 έως 15 τόμοι στο σύνολό τους που μας έδωσαν τον Σεβάχ τον Θαλασσινό, τη Σεχραζάτ (όπως μεταφέρθηκε το όνομα στη λατινική του γραφή), τον Αλαντίν, τον Αλή Μπαμπά, επηρέασαν καλλιτέχνες όμοιους και εντελώς διαφορετικούς μεταξύ τους σαν τον Προυστ, τον Μπόρχες, τον Παζολίνι, τον Σάλμαν Ρούσντι. Και συνθέτες σαν τον Ρίμσκι - Κόρσακοφ και τον Ραβέλ. Τα έργα που συνέθεσαν, εμπνευσμένοι από τη Σεχραζάτ των παραμυθιών, παίχτηκαν πρόσφατα σε συναυλία στο Λονδίνο, ακριβώς για να καταδειχθεί ο διαφορετικός τρόπος προσέγγισης του ίδιου θέματος από τους δύο συνθέτες.

Η Σεχραζάτ είναι η βάση που χτίζουν τις συνθέσεις τους και ο Ρίμσκι - Κόρσακοφ και ο Ραβέλ - τις τιτλοφορούν άλλωστε με το όνομά της. Και οι δύο στοχεύουν να δημιουργήσουν αφηγήσεις στον ήχο, που να αντιπροσωπεύουν, όμως, όχι μόνο την περίπτωση της Σεχραζάτ αλλά, ως ένα σημείο, όλες τις «Χίλιες και μια νύχτες». Στον Ρίμσκι - Κόρσακοφ δεν άρεσε να μιλάει για τη σχέση της σύνθεσής του με το βιβλίο, επιμένοντας ότι η σχέση αυτή είναι περισσότερο υπαινικτική από συγκεκριμένη. «Ηθελα να δημιουργήσω μια ορχηστρική σουίτα σε 4 μέρη», γράφει στην αυτοβιογραφία του, «στενά δεμένα με τα ίδια θέματα και κίνητρα που θα είναι όμως μαζί ένα καλειδοσκόπιο παραμυθένιων εικόνων και συμβόλων ανατολίτικου χαρακτήρα». Και κατορθώνει με μεγάλη λεπτότητα, ορχηστρική και ψυχολογική, να δέσει την ιστορία της Σεχραζάτ και του Σαχρινιάρ, μαζί με την ιδέα των ιστοριών εντός ιστοριών, που ορισμένες μάλιστα είναι δικής του κατασκευής.

Η «Σεχραζάτ» του Ραβέλ είναι λιγότερο αδρή και συγκεκριμένη, είναι πιο διφορούμενη ή πολύμορφη, επειδή είναι ουσιαστικά δεμένη με τους τρόπους που η Δύση βλέπει την Ανατολή. Οι πρώτες δυτικές μεταφράσεις της συλλογής έγιναν στις αρχές του 18ου αιώνα και συνδέονται στενά με την αποικιοκρατική και ιμπεριαλιστική ιδεολογία. Ο σαφής ερωτισμός των ιστοριών και η βία τους μεταλλάχθηκαν σε φαντασιώσεις μιας αόριστης «Ανατολής», η οποία δεν είναι παρά η ενσάρκωση ενός πολιτισμού πιο ερωτικού και πιο επικίνδυνου από τον Δυτικό. Η «Σεχραζάτ» του Ραβέλ, ένας κύκλος τραγουδιών για την ακρίβεια, πρέπει, από αυτήν την άποψη, να κριθεί μέσα στον ορίζοντα που δημιουργούν άλλα, παρόμοια δυτικά έργα, όπως οι «Λεξ Οριαντάλ», του Ουγκό, η «Σαλαμπό» του Φλομπέρ και μια σειρά από όπερες με παρόμοια θέματα, σήμερα ξεχασμένες.

Όπως η σουίτα του Ρίμσκι - Κόρσακοφ, ο τραγουδιστικός κύκλος του Ραβέλ (σε ποιήματα του φίλου του ποιητή Λεόν Λεκλέρ, που δημοσίευσε το 1903, 100 ποιήματα με τίτλο «Σεχραζάτ», χρησιμοποιώντας το βαγκνερικό ψευδώνυμο Τριστάν Κλίνγκσφορ); αρχίζει με ένα ταξίδι στη θάλασσα προς μια ιδανική Ασία όπου «η φαντασία κοιμάται σαν αυτοκράτειρα σε ένα δάσος γεμάτο μυστήρια». Η μουσική, γεμάτη χλιδή και αισθησιασμό, στροβιλίζεται μέσα σε μιαν απίστευτη φαντασμαγορία. Το δεύτερο και το τρίτο τραγούδι μοιάζουν σαν αυτοπροσωπογραφία. Στο δεύτερο, μια γυναίκα ακούει τον εραστή της να παίζει φλάουτο, μια μεταρσίωση ίσως του σεξουαλισμού σε μουσική, και στο τρίτο, ο Ραβέλ μνημονεύει τα θέματα από το δικό του κουαρτέτο εγχόρδων. Ίσως η «Σεχραζάτ» είναι η μεγαλύτερη αυτοέκφραση του Ραβέλ στη μουσική, αλλά δεν θα το μάθουμε ποτέ, γιατί ο σεξουαλισμός του παραμένει θέμα τόσο άγνωστο και μυστηριώδες όσο και η «Ασία» του.

Παρά, όμως, τις αντιρρήσεις και τα μυστήρια, τόσο η σουίτα του Ρίμσκι-Κόρσακοφ όσο και ο κύκλος του Ραβέλ εξακολουθούν να γοητεύουν τους ακροατές. Όπως οι «Χίλιες και μια νύχτες» εξακολουθούν να μαγεύουν τη φαντασία όλων των ανθρώπων, ασχέτως του αν είναι φιλαναγνώστες καλλιτέχνες, φίλοι της λογοτεχνίας, φιλότεχνοι, επαγγελματίες, νέοι ή ώριμοι, γιατί το βιβλίο έχει να πει κάτι στην ευαισθησία όλων.

Πηγή: http://news.kathimerini.gr/4dcgi/_w_articles_world_469247_12/10/2005_159805

Βρισκόμαστε στη θαυμαστή Ανατολία ανήμερα την Πρωτοχρονιά, όπου ο Χαλίφης δέχεται όποιον θέλει να του παρουσιάσει κάτι εξαιρετικό, κάτι έξω από τα συνηθισμένα για να το αποκτήσει καταβάλλοντας το ανάλογο τίμημα. Ένας Ινδός του παρουσιάζει ένα μαγικό ξύλινο άλογο που σχίζει τους αιθέρες σαν αστραπή και μεταφέρει τον καβαλάρη του σε μέρη μακρινά. Ο γιος του Χαλίφη ο Φιρούζ, με νεανικό ενθουσιασμό το δοκιμάζει ακολουθώντας τις οδηγίες του Ινδού και εξαφανίζεται μαζί με το άλογο χωρίς όμως να προλάβει να ακούσει πώς θα γυρίσει πίσω.

Ενώ ο Χαλίφης οργισμένος φυλακίζει τον Ινδό, ο Φιρούζ βρίσκεται στον κήπο του παλατιού του Σουλτάνου της Μοσούλης, όπου κοιμάται η κόρη του Αμαρελγουάρντ που σημαίνει Φεγγαρολούλουδη. Ο Φιρούζ την αντικρίζει θαμπωμένος, την ερωτεύεται αμέσως και όταν η Φεγγαρολούλουδη ξυπνά από τα τραγούδια των φιλενάδων της, έχοντας ήδη βρει τον τρόπο να γυρίσει πίσω, της ζητά να τον ακολουθήσει με το μαγικό άλογο να τη γνωρίσει στους δικούς του. Εκείνη παρά το δισταγμό της δέχεται.

Γυρίζουν θριαμβευτικά πίσω, αλλά ο Ινδός για να εκδικηθεί το Σουλτάνο που τον είχε φυλακίσει κλέβει το μαγικό άλογο και τη Φεγγαρολούλουδη. Ενώ ο Φιρούζ απογοητευμένος ξεκινά να τους βρει για να την πάρει πίσω, ο Ινδός και η Φεγγαρολούλουδη σταματούν σ'ένα ξέφωτο. Εκεί καταφθάνει ο Αμπού Καρίμ, ο Σεΐχης της Αραβίας με την ακολουθία του και μερικές πριγκιποπούλες που θέλουν να καταφέρουν να τον παντρευτούν.

Ο Αμπού Καρίμ ακούει την ιστορία της Φεγγαρολούλουδης και την παίρνει στο παλάτι μαζί με τον Ινδό που τον κρατάει φυλακισμένο. Σύντομα φαίνεται ότι αγάπησε κι αυτός τη Φεγγαρολούλουδη και την θέλει για γυναίκα του. Όμως η ίδια δεν τον δέχεται γιατί δεν μπορεί να ξεχάσει τον Φιρούζ και ψάχνει να βρει τρόπο να γλιτώσει. Με τη συμβουλή μιας σκλάβας προσποιείται την τρελή γιατί ο Αμπού Καρίμ φοβάται την τρέλα κι έτσι ελπίζει να τον αναγκάσει να εγκαταλείψει την ιδέα να την κάνει γυναίκα του. Όλα προχωρούν σύμφωνα με το σχέδιο. Ο Αμπού Καρίμ φέρνει γιατρούς να την εξετάσουν κι αυτοί ξεγελασμένοι από τη συμπεριφορά της Φεγγαρολούλουδης τη θεωρούν τρελή.

Ο Αμπού Καρίμ στην προσπάθειά του να την κάνει καλά ζητά γιατρούς από τα πέρατα του κόσμου. Ο Φιρούζ το μαθαίνει ενώ ταξιδεύει στην έρημο, πιστεύει ότι η αγαπημένη του τρελάθηκε και αποφασίζει να προσποιηθεί το γιατρό ώστε να μπορέσει να τη δει και να προσπαθήσει να την κάνει καλά. Πράγματι φτάνει στο παλάτι και βλέπει σαν γιατρός τη Φεγγαρολούλουδη.

Όμως η Φεγγαρολούλουδη του αποκαλύπτει ότι απλά υποκρίνεται για να γλιτώσει από τον Αμπού Καρίμ. Ο Φιρούζ καταστρώνει ένα σχέδιο και ξεγελώντας τον Αμπού Καρίμ καταφέρνει να την πάρει, μαζί με το άλογο και τη σκλάβα που τη βοήθησε, πίσω στη χώρα του. Ο Αμπού Καρίμ καταλαβαίνει τι έγινε με τη βοήθειά του Ινδού που έχει μετανιώσει για όσα έκανε και τους αφήνει να φύγουν. Ο Φιρούζ και η Φεγγαρολούλουδη φτάνουν τέλος πίσω στο παλάτι του πατέρα της και ανακοινώνουν το γάμο τους που γίνεται με μεγαλοπρέπεια και πολλούς καλεσμένους.

Προηγούμενες παραστάσεις της ομάδας μας

- 1) **Η δίκη του Ορφέα και της Ευρυδίκης**, του Γ. Σκούρτη, σε σκηνοθεσία Ειρήνης Χαλκιά, Ιούνιος 1985, Βρυξέλλες
- 2) **Εσωτερικές Ειδήσεις**, του Μάριου Ποντίκα, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Απρίλιος 1986, Βρυξέλλες και Ιούνιος 1986, Λουξεμβούργο
- 3) **Εκκλησιάζουσες**, του Αριστοφάνη, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιανουάριος 1987, Βρυξέλλες
- 4) **Νταλικά**, της Κωστούλας Μητροπούλου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Οκτώβριος 1987, Βρυξέλλες
- 5) **Φαύστα**, του Μποστ, σε σκηνοθεσία Θόδωρου Αρβανίτη και Αντώνη Δαγκλίδη, Δεκέμβριος 1989, Βρυξέλλες
- 6) **Τα τέσσερα πόδια του τραπεζιού**, του Ιάκ.Καμπανέλλη, σε σκηνοθεσία Γιάννη Οικονομίδη, Νοέμβριος 1991, Βρυξέλλες
- 7) Τα μονόπρακτα: **Ο θάνατος του Περικλέους**, του Δ.Κορομηλά και **Αίτηση σε γάμο**, του Άντον Τσέχωφ, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Ιούνιος 1992, Βρυξέλλες
- 8) **Θεσμοφοριάζουσες**, του Αριστοφάνη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 1993, Βρυξέλλες
- 9) **Άντε Γεια**, του Θανάση Παπαγεωργίου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Απρίλιος 1994, Βρυξέλλες
- 10) **Ο τοπικός παράγων**, του Παναγιώτη Καγιά, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Δεκέμβριος 1994, Βρυξέλλες
- 11) **Μάνα, μητέρα, μαμά**, του Γιώργου Διαλεγμένου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιούνιος 1995, Βρυξέλλες
- 12) **Ματίας ο Πρώτος**, της Άλκης Ζέη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 1995, Βρυξέλλες
- 13) **Το Ενωδρείο**, του Κώστα Μουρσελά, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιούνιος 1996, Βρυξέλλες

- 14) **Ο κήπος με τα χελιδόνια**, του Μπάμπη Τσικληρόπουλου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιανουάριος 1997, Βρυξέλλες - Φεβρουάριος 1997 Λουξεμβούργο
- 15) **Ο Σιμιγδαλένιος**, του Αλέξανδρου Αδαμόπουλου, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Ιούνιος 1997, Βρυξέλλες.
- 16) **Ο μπαμπάς ο πόλεμος**, του Ιάκωβου Καμπανέλλη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Φεβρουάριος 1998, Βρυξέλλες
- 17) **Λόγω φάτσας**, του Γιώργου Διαλεγμένου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Φεβρουάριος 1999, Βρυξέλλες
- 18) **Αντζελίνα η Σταχτοπούτα**, της Κάρμεν Ρουγγέρη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 1999, Βρυξέλλες
- 19) **Χρυσοβεργαρή και Ηλιοτάτη**, λαϊκό παραμύθι σε προσαρμογή και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2000, Βρυξέλλες
- 20) **Μπαμπάδες με ρούμι**, των Ρέπα-Παπαθανασίου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Δεκέμβριος 2000, Βρυξέλλες, Ιανουάριος 2001, Λουξεμβούργο
- 21) **Η τύχη της Μαρούλας και ο Μπάριμπα Λινάρδος**, του Δ.Κορομηλά, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2001, Βρυξέλλες
- 22) **Ο Μίδας έχει αυτιά γαϊδάρου**, του Μ.Κορρέ, σε σκηνοθεσία Βάσου Ανδρονίδη και σε συνεργασία με το Ελληνικό Θέατρο Βελγίου, Νοέμβριος 2001, Βρυξέλλες
- 23) **Εκκλησιάζουσες ... σαν παραμύθι**, του Αριστοφάνη σε διασκευή Κάρμεν Ρουγγέρη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2002, Βρυξέλλες
- 24) **Βαβυλωνία**, του Δημήτρη Βυζάντιου, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 2002, Βρυξέλλες

25. **Το Όνειρο του Δωδεκάμερου**, του Γεωργίου Θεοδοκά, σε προσαρμογή σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2003, Βρυξέλλες
26. **Το Λουμπάγκο**, του Μανόλη Κορρέ, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 2003, Βρυξέλλες
27. **Το κουβάρι των αλλόκοτων πραγμάτων**, της Μυρτώς Κοντοβά, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2004, Βρυξέλλες
28. **Η αρπαγή της Πριγκίπισσας Αιώρας**, του Πασχάλη Τσαρούχα, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2005, Βρυξέλλες
29. **Ο Γενικός Γραμματεύς**, του Ηλία Καπετανάκη, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά και σε συνεργασία με το Ελληνικό Θέατρο Βελγίου, Ιούνιος 2005, Βρυξέλλες.

Η ομάδα μας συμμετείχε με το έργο “Νταλικά” στο Θεατρικό Διαγωνισμό του Δήμου Ιθάκης, το Σεπτέμβριο του 1987 και διακρίθηκε με το βραβείο της “καλύτερης παράστασης πρωτόπαιχτου έργου” (δεύτερο από πλευράς σπουδαιότητας) και το βραβείο δεύτερου γυναικείου ρόλου.